

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 595/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, A. Žarnova 11C, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/51/2022 z 31. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Dňa 13. augusta 2020 bolo príslušníkmi Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, diaľničného oddelenia na ceste D1 Prešov – Košice zastavené a skontrolované osobné motorové vozidlo, ktoré viedol sťažovateľ. Podľa názoru príslušníkov polície sťažovateľ prekročil maximálnu povolenú rýchlosť a mal technicky nespôsobilé vozidlo. Na vozidle nesvietilo zadné ľavé svetlo, bol poškodený predný nárazník, z ktorého trčali po bokoch ostré hrany, a mal ojazdenú pravú zadnú pneumatiku bez dezénu, z ktorej trčali drôty. Sťažovateľ takto porušil § 16 ods. 5 a § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Sťažovateľovi bolo zadržané osvedčenie o evidencii vozidla časť I s EČV: [REDACTED] podľa § 72 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona o cestnej

premávke. Zároveň mu bola zakázaná ďalšia jazda. O týchto skutočnostiach bolo vydané sťažovateľovi na mieste potvrdenie.

3. Sťažovateľ podal žalobu podľa § 252 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ktorú Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 4Sa/33/2020-142 z 25. júla 2022 zamietol ako nedôvodnú podľa § 261 SSP.

4. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť. Najvyšší správny súd (ďalej aj „kasačný súd“) napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť zamietol. V odôvodnení konštatoval, že správny súd konal ako so žalovaným s Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove, diaľničným oddelením, tento orgán však nemal mať postavenie žalovaného. Kasačný súd preto konal v kasačnom konaní ako s účastníkom konania na strane žalovaného s ministrom vnútra Slovenskej republiky (s poukazom na § 255 ods. 2 SSP a § 6 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v účinnom znení). K vytýkaným vadám vozidla konštatoval, že zoznam nebezpečných chýb uvedených v § 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 134/2018 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), je demonštratívny. Posúdenie, či chyby na vozidle sú natoľko nebezpečné, že je vozidlo nespôsobilé na prevádzku, je vecou správnej úvahy orgánu verejnej správy. V zmysle § 27 ods. 2 SSP správny súd pri správnej úvahe posudzuje iba to, či iný zásah nevybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Správny súd sa riadne vysporiadal s tým, prečo vozidlo bolo technicky nespôsobilé na prevádzku v cestnej premávke. Z fotografií nachádzajúcich sa v administratívnom spise sú viditeľné chyby v osvetlení vozidla, nárazníku a minimálne jednej pneumatiky. Predmetné chyby pritom nemohli byť na mieste opravené. Kasačný súd osobitne poukázal na poškodenú pneumatiku. Pokiaľ sa vozidlo s takýmito poškodeniami pohybovalo po diaľnici, kde je stanovená minimálna rýchlosť na 80 km/h (§ 35 ods. 1 zákona o cestnej premávke), bol dôvodným záver o možnosti ohrozenia takýmto vozidlom života a zdravia nielen vodiča tohto vozidla, ale aj ostatných účastníkov cestnej premávky. Kasačný súd sa stotožnil so záverom, že minimálne nárazník v dôsledku jeho uvoľnenia a pneumatika z dôvodu viditeľnej kordovej vrstvy pneumatiky oprávnené viedli správny orgán k záveru o nespôsobilosti vozidla na prevádzku. Oprávnenie zadržať osvedčenie o evidencii časť I a tabuľku s evidenčným číslom upravuje § 72 zákona o cestnej premávke. Nebolo pochybením, pokiaľ bolo podľa uvedeného ustanovenia zadržané osvedčenie o evidencii časť I a tabuľka s evidenčným číslom. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti správny súd právne správne posúdil, že žalovaný zásah nebol nezákonný. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku pristúpenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na strane žalovaného, pretože žalovaným v konaní pred správnym súdom mal byť minister vnútra Slovenskej republiky.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie nie je náležité odôvodnené, najvyšší správny súd sa nezaoberal podstatnými námietkami obsiahnutými v kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ sa v nej osobitne vyjadroval k nefunkčným svetlám, k nárazníku, ako aj k pneumatike. Je názoru, že nebolo preukázané bezprostredné ohrozenie prevádzkových vlastností vozidla vytýkanými vadami.

Posúdenie prevádzkyschopnosti vozidla správnym súdom bolo formalistické a najvyšší správny súd sa iba nekriticky stotožnil so závermi správneho súdu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

7. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

8. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

9. Ústavný súd sa oboznámil s ústavnou sťažnosťou a jej prílohami (kasačnou sťažnosťou a napadnutým uznesením), ako aj s rozhodnutím správneho súdu, ktoré netvorilo prílohu ústavnej sťažnosti, je však verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, námietkami sťažovateľa sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky námietky podstatné pre rozhodnutie.

10. Najvyšší správny súd v uznesení osobitne poukázal na poškodenú pneumatiku a na skutočnosť, že vozidlo sa pohybovalo po diaľnici, kde je stanovená minimálna rýchlosť na 80 km/h. Preto správny orgán mohol dôvodne dospieť k záveru o možnosti ohrozenia života a zdravia nielen

vodiča vozidla (sťažovateľa), ale aj ostatných účastníkov cestnej premávky takýmto vozidlom. Ústavný súd konštatuje, že už správny súd v tomto smere poukázal (okrem iného) na § 3 písm. e) bod 15 vyhlášky, podľa ktorého vozidlo sa považuje za technicky nespôsobilé na prevádzku v cestnej premávke, najmä ak sú zistené nebezpečné chyby v týchto oblastiach: nápravy, kolesá, pneumatiky a zavesenie, ak je viditeľná alebo poškodená kordová vrstva pneumatiky. Správny súd uviedol, že bez všetkej pochybnosti zo spisu a fotografického materiálu zadováženého na mieste zastavenia vozidla sťažovateľa vyplýva, že na kolese vozidla bola zreteľne viditeľná kordová vrstva pneumatiky. Vzhľadom na povahu zistených poškodení (pneumatika, nárazník) bol podľa správneho súdu bez všetkej pochybnosti správny záver, že ide o nebezpečné chyby [§ 3 písm. e) a f) vyhlášky] a ich vplyvom môže dôjsť k ohrozeniu bezpečnosti cestnej premávky, môžu byť zdrojom ohrozenia bezpečnosti [§ 2 písm. a) a b) vyhlášky], čím boli naplnené znaky technickej nespôsobilosti vozidla v cestnej premávke. Na margo vymedzenia nebezpečných chýb v § 3 vyhlášky kasačný súd zdôraznil, že tento zoznam je demonštratívny a posúdenie, či chyby na vozidle sú nebezpečné v takej intenzite, že je vozidlo nespôsobilé na prevádzku, je vecou správnej úvahy orgánu verejnej správy. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že pre záver o technickej nespôsobilosti na prevádzku postačovala už len samotná chyba vozidla spočívajúca v poškodenej pneumatike, ktorá mala viditeľnú kordovú vrstvu [§ 3 písm. f) vyhlášky]. Preto ani nebolo potrebné, aby sa všeobecné súdy osobitne a podrobne zaoberali argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa svetiel či nárazníka. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že všeobecné súdy nevysvetlili, v čom je vada pneumatík nebezpečná, keďže sťažovateľ s daným vozidlom prešiel stovky kilometrov bez akéhokoľvek priameho ohrozenia iných účastníkov cestnej premávky, ústavný súd uvádza, že táto argumentácia vyvoláva vážne pochybnosti o miere ohľaduplnosti sťažovateľa voči ostatným účastníkom premávky, miere jeho obozretnosti a uvedomenia si rizík, ktoré vyvolala jazda na diaľnici s poškodenou pneumatikou.

11. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné, bez zjavných logických rozporov a vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu, uznesenie kasačného súdu je ústavnoprávne udržateľné. Ústavný súd v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa. Preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu